

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: ~

Cím: *A záróra és a hazardjáték*

Forrás: *Pesti Napló*

Bp.

(Hely)

1917. I. 5.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy 351.758

Hely

Idő

"1917"

Személy

Helyszám

351.758 "1917"

A záróra és a hazardjáték

Nem különös, hogy ez a két merőben különböző fogalom, a záróra és a hazardjáték együvé kerül cikkünk címében. A záróra a háborút jelenti; az élet komolyságát, az örömök mérséklését, a jókedv megnyirbálását; emlékeztet az idők gyászára és a gyászos idők végtelenségére. A hazardjáték könnyelműséget szimbolizál, önfeledt, mámoros pillanatoikat, örök emberi vágyat, kiolthatatlan szomjúságot a pénzre, mint a boldogság kutjának vedrére, halljuk az arany csengését, látjuk a sápadt és feldult arcokat és a játékosok reszkető ujjait, amint a zöld posztón a kártyalapok felé reszketnek. A záróra arra emlékeztet, hogy a vidámságnál, a korhelykedésnél, a céltalan éjszakázásnál fölöttünk virraszt a legborzalmasabb nagyur: a háború. A kártya arra emlékeztet, hogy az aljas és gonosz emberi ösztönöket ki nem irthatja semmi földindulás, égszakadás, hogy elhagyott lakásokban szomorú asszonyok és elhanyagolt gyermekek siratják az elzúllott apát, vagy a tékozló fiút, és arra, hogy ebben a városban még mindig vannak ezren és ezren, akik nem félnek Istentől.

Budapesten a záróra és a kártya fordított arányban van egymással. Minél inkább fog a záróra, annál inkább nő a kártyaszennvedély. Az éjféλι záróra behozatala újabb bi-

zonsága ennek a tételnek. Amikor az egyórai záróra-rendelettel a belügyminiszter derékban keltővágta a farsangos budapesti éjszakát, egyszerre felvirágoztak a különböző klubok, egyesületek és egyéb társaskörök, amelyeknek helyiségeibe menekültek azok, akiket a belügyminiszteri rendelet a kávéházakból, vendéglételekből és mulatóhelyekről hazaküldött és nem akartak hazamenni. Nemcsak a kaszinók, ahol jómódu, anyagilag független emberek nyuzták egymást a kártyaasztaloknál hajnalig, hanem a szerényebb polgári körök is váratlan megiszteltetéshez jutottak, százezrekre iratkoztak be új tagok, akik egyszerre kikerültek a közéleti érdekeket, művészetet, irodalmat önhajtottak ápolni. Az ellipszis alakú zöldasztal körül husz, huszonöt fényesen kivilágított teremben a legkülönbözőbb pesti egzisztenciák adtak egymásnak találkát, éjszakáról-éjszakára folyt a hazardjáték, bakkarat, roulette, macao, mintha e történelmi korszak legégetőbb problémáit döntenék el a haragoszöld asztalokon. A be nem avatott pesti polgár kávéházából kiüldözve, ha hazafelé ballagott, bizonyára ámulva állt meg a Körút, Rákóczi-ut, Kertész-utca pazarul kivilágított ablak-sorai előtt és találgatta, mily fontos tanácskozások folyhatnak ott fenn a közéletmezés, a főváros ellátásának nehéz kérdéseiről. A sugárzó ablakok még a reggeli órákban sem homályosodtak el, mert a játékszenvedély néha délig is együtt tartotta áldozatait. Újból városzerte szomorú történetek keringtek, elpusz-

tult családi boldogságról, tönkrement pályákról és jobb sorsra érdemes emberek csuf romlásáról.

Az éjféλι záróra még inkább hozzájárult a kaszinók, klubok és egyesületek kétes dicsőségéhez. Most egy órával korábban zsufoltak a termek, ember ember hátán az asztalok körül és míg néhány házzal odébb a melléktucák konyha-szobás lakásaiban a gond virraszt, sugárzó csillárok alatt ezrésekkel szórják be a zöld posztót. Budapest határtalan könnyelműsége nem ujság e város ismerői előtt. Mindnyájan tudjuk, hogy Budapest a világ egyik leg-szelesebb, legmegmondatlanabb és legléghább városa. Éppen azért a könnyelműség dolgában a hatóságoknak a jó atya szerepét kéne betölteniök, a jó atyáét, aki szigorral gyógyítja gyermekeit. Nálunk azonban a hatóságok hivatása politikai szolgálatokban merül ki és ha e szerepüknek eleget tettek, nem törődnek azzal, amivel törődni voltaképp elsőrendű kötelességük volna. Nem lehet tűrni, hogy az irtózatatos drágaság közepette családfentartók és támogatók a pénzüket játékházakba vigyék.